

„Frank?” wilde zij vragen. Gelukkig hield zij het woord nog tegen.

„'t Is of je vermoord wordt, zoo'n spektakel maak je. Ik ben je zelf komen halen, omdat ik wel begreep dat je nog van streek was. Kom gauw beneden!”

„Ja mevrouw!”

Met een bijna bovenmenselijke krachtsinspanning stond zij op en terwijl Charlotte naar beneden ging, waschte zij haar gelaat en oogen uit.

„Zij is erg bedroefd,” zeide Charlotte, „ik heb haar juist den dienst moeten opzeggen. 't Speet me wel, want ik krijg nooit zoo'n meid weerom en zij is hier ook heel graag, dat bewijst het wel, anders zou zij niet zoo aangaan, omdat zij weg moet. Maar oom, daar u zoo'n belang in haar stelt, moet ik het u toch vertellen...”

„Later, later hoor! Ik weet er trouwens alles van.”

„Weet u het? Ook dat zij uitgaat met een heer?”

„Ja zeker, 't is alles in orde! Marie is niet minder fatsoenlijk dan jij en je zusters. Komt ze daar aan, dan ga ik even met haar in de voorkamer.”

„Zooals u wil oom!”

Charlotte liet haar oom in het salon, maakte de portebrijsée zorgvuldig toe en toen Marie beneden was, liet zij haar er in. Het meisje kwam met roodbeschreide, gezwollen oogen binnen, zeer verlegen en bedeesd.

„Marie,” zeide de dokter hardop, „ik heb je vader goed gekend en ik zocht je al een heele poos. 't Is mij opgedragen voor je te zorgen en nu vindt mevrouw het goed dat je dadelijk met mij mee gaat naar Duinwijk.”

De dokter sprak zeer luid, want nu Charlotte zoo secuur de deur had toegemaakt, wist hij zeker dat zij daarachter stond te luisteren. Rose Marie zag hem verbaasd aan, hij greep haar bij de schouders en fluisterde haar snel toe:

„Frank is bij me geweest. Ik weet alles, je blijft zoolang bij mij, begrepen!”

Haar doffe oogen kregen nieuwen glans.

„O dokter, wat ben ik blij!”

„Nu gauw ingepakt, één, twee, drie. Ik ga even ontbijten en dan vertrekken wij onmiddellijk!”

Hij keerde naar de huiskamer terug, Charlotte was zoo druk met de koffiekkan bezig als of zij die 't eerste halfuur niet verlaten had. Zandberg kwam t'huis, men dejeuneerde samen en toen dat afgeloopen was, stond Marie's koffer in den gang en de vigelante wachtte.

De koffer werd opgeladen, mevrouw wilde nog met Marie afrekenen.

„Dat hoeft niet,” zeide de dokter haastig, „geef dat een arm mensch! Mijn pleegdochter heeft geen meidenloon meer noodig.”

Toen het rijtuig wegreed, keken Zandberg en zijn vrouw elkaar verbluft aan en hij zeide: „Zoo'n zaak heb ik nog nooit bijgewoond.”

En toen zij 's avonds haar moeder en zusters sprak terwijl Frank er bij stond, was 't eerste wat zij uitriep: „Maar als u nu wist wat ons van middag is overkomen! .... 't Is een roman — die meid ....”

(Slot volgt).